

CURSĂ PENTRU SPERANȚĂ.
PENTRU DRAGOSTE. PENTRU RĂZBUNARE.

STONE RIDER

CURSĂ PENTRU SPERANȚĂ.
PENTRU DRAGOSTE. PENTRU RĂZBUNARE.

STONE RIDER

DAVID HOFMEYR

Traducere din engleză de
Alina Marc Ciulacu

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

Titlul original al acestei cărți este *Stone Rider_Ride for Hope, Ride for Love, Ride for Revenge* de David Hofmeyr.

Original English Language edition first published by Penguin Books Ltd, London.

Text copyright © David Hofmeyr 2015

The author has asserted his moral rights.

All rights reserved.

© Storia, 2016, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOFMEYR, DAVID

Stone Rider : cursă pentru speranță - pentru dragoste - pentru răzbunare / David Hofmeyr ; trad.: Alina Marc Ciulacu. - București : Storia, 2016

ISBN 978-606-94251-1-4

I. Marc-Ciulacu, Alina (trad.)

821.111-31=135.1

DESIGN COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

REDACTOR: Tudorița Șoldănescu

CORECTORI: Paula Rotaru, Rodica Crețu

REDACTOR COORDONATOR: Ruxandra Tudor

Pentru Delphine.
Te iubesc.

CIRCUITUL BLACKWATER

PROVIDENCE

MONUMENT

Munții
Albaștri

P.O.1

Munții
Crestele
Zimțate

Linia de start/de sosire

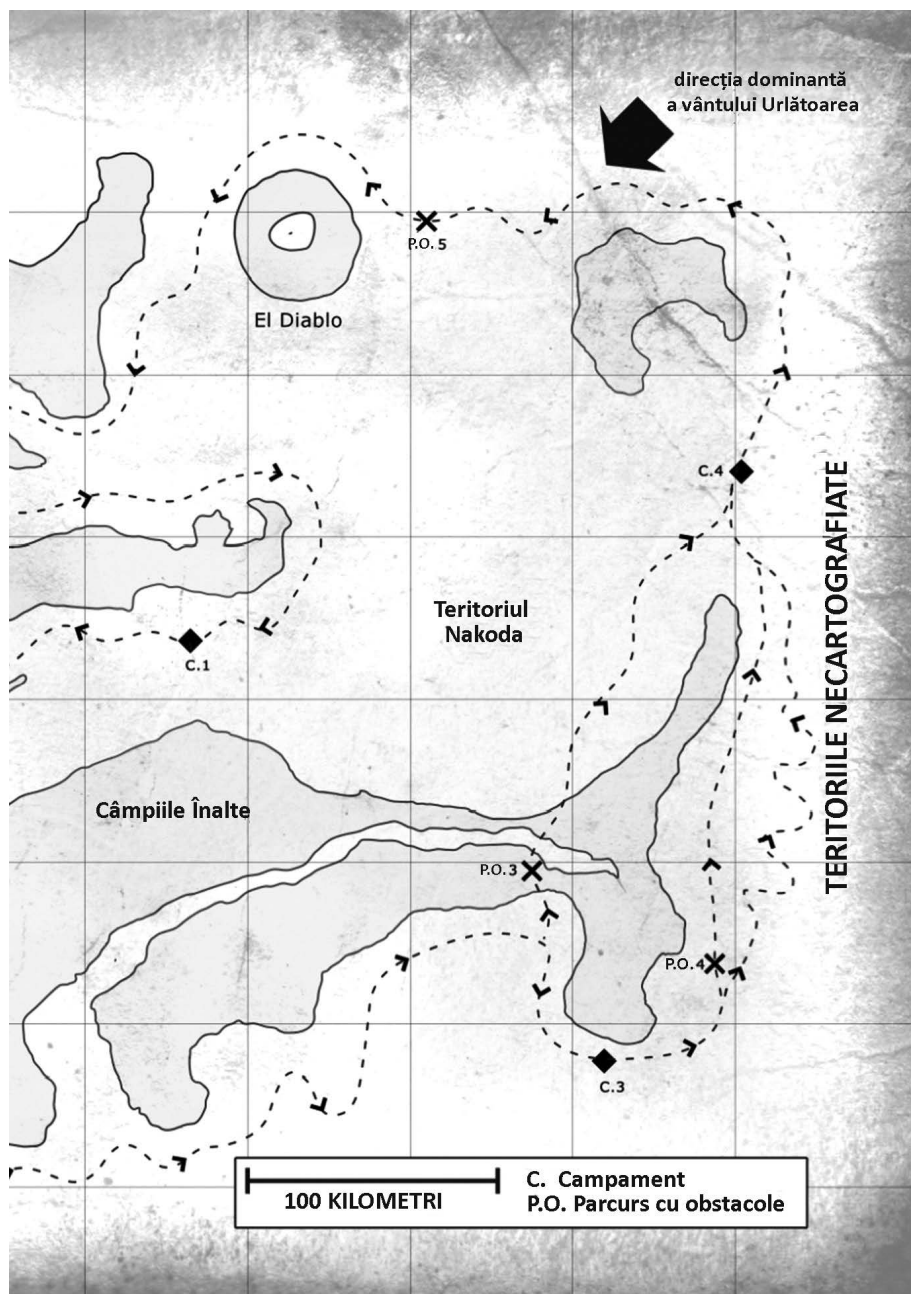
BLACKWATER ●
Instalația de foraj

O.C.2

C.2

Valea Celor
o Mie de Fii
Morți

(Vino la umbra acestei stânci roșiatice)
Și-am să-ți arăt ceva care nu este nici
Umbra ta, dimineața, strecurându-se după tine
Nici umbra ta, seara, ridicându-se să-ți iasă înaintea;
Am să-ți arăt spaima într-un pumn de țărână.
T.S. Eliot, *Tărâmul pustiit**

* *Opere poetice 1909-1962*, traduceri de Șerban Foarță, Mircea Ivănescu, Sorin Mărculescu și Adriana-Carmen Racoviță, Editura Humanitas Fiction, București, 2011 (n.r.).

Vărsare de sânge. Pentru asta sunt aici. Trei Rideri cu o înfățișare sumbră, înaintând în șir indian.

La răstimpuri accelerează brusc, lăsați pe spate în șa, iar brațele le tresaltă de la trepidațiile mașinărilor năvășe pe care trebuie să le strunească. Trei Rideri pe niște motociclete joase, ce par de pe altă planetă și scânteiază în lumina soarelui, care uneori se ridică, amenințător, pe roata din spate. Viziera aurie a căștilor și combinezoanele lor strălucitoare sunt acoperite de colb. Își croiesc drum în trombă printr-un ținut biciuit de vânt, urcând coasta unui munte întunecos.

Un vulcan.

Riderul din frunte ridică mâna dreaptă și le face semn să se oprească, iar în spatele lui ceilalți doi derapează, într-un nor de praf negru și de pocnituri. Când praful se risipește, pot zări ceea ce văzuse și primul.

În vale se întinde circuitul. Pe un teren povârnit, brăzdat de urme adânci, cu viraje strânse și cu șase obstacole uriașe. Acolo jos, singur, un Rider pe un motor argintiu deschis face niște salturi îndrăzneț de înalte. Odată desprins de sol, răsuțește roata din față, rămâne suspendat o clipă în aer, apoi coboară de cealaltă parte a unei platforme.

Un salt impresionant.

De sus, de pe coasta muntelui, Riderul din frunte salută isprava cu un zâmbet pe care ceilalți nu îl pot vedea. Viziera căștii îi ascunde chipul.

A trecut o oră de la răsăritul soarelui, care e jos, în spatele lor, aproape de poalele muntelui păcuriu. Umbrele lor – subțiri și alungite – se întind în josul pantei, arătându-le drumul.

— El e! exclamă Wyatt, ridicându-și viziera.

Este cel mai înalt dintre ei, un tip palid și slab. Le aruncă o privire tovarășilor lui și se prăbușește la loc în șaua motorului lui negru, Shadow.

— Vorbești aiurea, îi răspunde tăios Red, și el cu viziera ridicată. L-am distrus!

Red e lat în umeri, are gâtul gros și o înfățișare intimidantă. E așezat mai jos decât ceilalți în șaua motorului de culoarea sângelui, Chopper.

— Știu și eu, zice Wyatt, apoi ezită. Felul în care își manevrează motorul...

Îl urmăresc cum frânează brusc și derapează într-o curbă. Virează, accelerează puternic și se năpustește înspre următorul obstacol – totul printr-o mișcare cursivă, executată cu desăvârșită măiestrie și eleganță, în echilibru perfect.

— Nu are cum să fie el, insistă Red. E cu neputință.

— El e, spune Levi, iar vocea îi sună înăbușit dindărătul vizierei. Uită-te la motocicletă.

— Cum naiba?

Wyatt își duce mâna la praștie:

— Îl pot nimeri de aici. Dintr-o singură încercare.

— Crezi că ne-a văzut? întreabă Red.

— Cum să ne vadă, idiotule?! Suntem mai sus decât el, în direcția soarelui.

Are dreptate. Din toată acea vale prăfoasă, Riderul nu vede decât pista. Întreaga lui atenție se concentrează asupra următorului viraj, a următorului obstacol peste care trebuie să sară. Motorul lui argintiu scânteiază sub razele matinale ale soarelui. De la înălțime, Riderii îl privesc cum se duelează cu praful. O nouă săritură precisă și elegantă îl face să plutească, câteva secunde, în aer.

— Las'mă pe mine. Pot să-l nimeresc, pe bune! spune Red și coboară de pe motocicletă, cu praștia în mână.

Își îndreaptă umerii și îl ocheste.

— Nu, îi răspunde Levi și își dă jos casca, punând-o pe braț.

Vorbește din colțul gurii. Ochii lui îngustați par niște linii.

— Nu?

— Vrea să spună că tu n-ai nimeri nici măcar un copac de la doi metri, zice Wyatt și, sprijinindu-și motocicleta pe suport, își trece piciorul pe deasupra șei.

Red îi aruncă o privire sfidătoare.

— Am spus nu, zice Levi din nou. De data asta îl aranjăm definitiv. Față în față, personal.

— Față în față?

— Exact! Ca să îi poți simți sângele cum îți împroașcă obrazul.

— Marfă! izbucnește Wyatt.

— Mortal! exclamă Red.

Se oprește în vârful ultimei rampe și rămâne în șaua motocicletei lui de culoare argintie – un Drifter personalizat. Răsuflă greu, și pe șale i se preling stropi de sudoare. Combinezonul lui cenușiu e plin de colb. Ochii îi sunt protejați de niște ochelari de soare aurii, iar gura e acoperită de o mască al cărei rol e să filtreze aerul.

Își întoarce capul și ascultă. Un fior îi trece pe șira spinării. Privește cu atenție către cei trei Rideri a căror imagine se conturează tot mai

distinct în lumina soarelui, așa cum coboară vertiginos panta de rocă vulcanică, de parcă i-ar mâna necuratul.

Îi cunoaște prea bine. Mai cu seamă pe cel de pe motocicletă albă. Nu-i poate distinge chipul, dar felul în care conduce, înclinat spre dreapta, îi spune ceva. Ajungi să cunoști modul particular de a-și conduce motocicletă al celor care participă la Cursă. Numai așa îi poți învinge. Dacă le anticipezi următoarea mișcare.

Și ceilalți doi sunt periculoși, dar în primul rând cel de pe motocicletă albă...

Se apropie.

Nimic nu îi oprește.

E timpul s-o șteargă.

Le aruncă o ultimă privire, apoi ambalează motorul și demarează. Coboară rampa vijelios și dus e! Când aruncă o privire peste umăr, nu vede nimic altceva decât nori de praf. Schimbă viteza și aude scrâșnetul motorului. Se simte bine pe motocicletă. Simte puterea mașinăriei. Dar e obosit. Picioarele îi sunt grele, ca de plumb.

Motocicleta o să aibă de făcut toată treaba.

Iese de pe pistă și se îndreaptă în viteză către Ținutul sterp. Privește în urmă și vede că unul dintre cei trei s-a oprit. Nimic nu e la fel de rapid ca Drifterul. Zâmbește. O să îi lase mult în urmă, chiar dacă picioarele nu-l mai ascultă.

ZBÂRRRR!

Un zgomot de proiectil îi trece pe lângă ureche. Se apleacă într-o parte și se lasă în jos. Gonește ca un apucat. Cu cea mai mare viteză.

ZBÂRRR! VÂJJJ!

Pietre.

Privește iarăși în urmă, peste umăr, și iată-i. Îl urmăresc. Cu toată viteza. În afară de cel mai înalt, rămas undeva mai sus, pe coasta muntelui, de unde îl țintește cu o praștie.

E ultimul lucru pe care îl mai vede înainte să simtă o durere ascuțită. În clipa următoare, lumea se întoarce cu susul în jos, iar cerul devine negru.

Geme și se târăște prin colb. Motorul lui zace răsturnat, cu roțile învârtindu-se în gol și cu ghidonul răsucit. Dar, de necrezut, ochelarii i-au rămas la ochi. Masca însă nu o mai are, i-a fost smulsă de pe gură. E conștient că se poate să-și fi rupt ceva. O coastă. Poate că i s-a fisurat. Resimte o durere atroce. Îi pulsează tâmpile. Picături de sânge i se scurg în ochi. Simte cum un fir de sânge fierbinte i se prelinge pe frunte, apoi pe obraz. Dar e normal – rănilor de la cap sângerează. A mai avut de-a face cu așa ceva.

Tipul ăsta chiar se pricepe să tragă cu praștia – cred că era la vreo 100 de metri.

Ridică privirea, buimac.

Cei trei Rideri se mișcă în cerc în jurul lui. Unul înalt. Unul bine făcut. Unul pe un motor alb. Încearcă să gândească. Se străduiește să își adune gândurile, dar în zadar. Are privirea încețoșată. Un țuiet supărător îi răsună în ureche. La baza craniului zvâcnește durerea. Oasele lui parcă ar fi din cauciuc.

Tipul de pe motocicletă albă – șeful, fără îndoială – se oprește în derapaj, ridicat pe roata din spate. Ceilalți fac la fel. Riderul șef își ridică viziera și se uită în jos la el printre gene. Are ochii căprui-închis. Un chip și niște ochi cu neputință de confundat.

— Cine ești? îl întreabă Riderul.

Băiatul tușește, cu o grimasă de durere.

— Omul te-a întrebat ceva, spune cel vânjos, în timp ce își lasă motocicletă roșie sprijinită pe suport și se apropie cu praștia în mână.

Pe gât i se zărește o mică parte dintr-un tatuaj, altfel ascuns de combinezon.

— Nimeni, reușește să îngaiame băiatul, recăpătându-și graiul.

— Răspuns greșit, intervine Riderul de pe motocicletă albă. Te cunosc și mă cunoști.

Coboară de pe motorul lui Stinger. Cu mâini ferme, își dă jos ochelarii.

Băiatul știe ce o să urmeze acum.

Răzbunarea.

PARTEA I

**ÎNGROPAREA
MORTILOR**

1.

Vineri, 1, ora 12:05

– 42 de ore

Adam Stone deșartă în troacă găleata cu legume stricate și face câțiva pași în spate, ca să privească. Țurțuri de noroi uscat atârnă de pielea aspră, fără păr, a porcului, care scârmă cu râțul prin resturi, guiță și se uită la el cu o privire tâmpă. De parcă s-ar mira că mai trăiește.

Și pe bună dreptate, dat fiind că e singurul rămas.

Îi e simpatic porcul ăsta. E puternic. Trebuie să fie, ca să rămână în viață, când toți ceilalți s-au îmbolnăvit și au murit.

Dar îl și detestă. Se întreabă cum de poate suporta duhoarea cumplită din cocină. Nu e decât un ostatic a cărui viață depinde de o sursă de hrană pe care nu o poate controla.

Îl bate gândul să îl elibereze cândva, să îi dea drumul în sălbăticie. Dar încotro ar putea să o apuce? Și cât timp ar supraviețui?

În timp ce se uită la porc, gândul îi e la Cursă. La Circuitul Blackwater. Mai sunt doar două zile. Mai puțin de 48 de ore. Numai la asta se gândește. Întreaga zi. Zi de zi.

El cât va rezista acolo, în inima pustiei?

— Ce tot faci în șopronu' ăla? Ai leșinat iar?

E bătrânul. Adam scutură din cap și se îndreaptă către ușă. Iese, pune repede zăvorul și pășește în lumina puternică a soarelui la amiază.

— Ai isprăvit cu porcu'? se aude vocea pițigăiată a bătrânului.

Adam strânge din ochi din cauza luminii orbitoare.

— Da, domnu’.

Bătrânul Dagg. Cel mai bătrân om din Blackwater. Are mai bine de 50 de primăveri. Stă la umbra firavă a unui cedru carbonizat, rezemat în baston. E îmbrăcat într-o flanelă de un alb cenușiu, cu pete gălbui de transpirație, și în niște vechituri de blugi, negri de murdari. Asta poartă întotdeauna. Fața îi e umbrită de borurile largi ale unei pălării ponosite. Se apleacă într-o parte și scuipă.

— E-al naibii de cald, zice și o apucă șchiopătând înspre casă.

Fără glumă. Bătrânul Dagg spune numai lucruri de netăgăduit. Întotdeauna legate de vreme. E cald. Are să plouă. Iarna asta o să înghețe.

— Mai aveți nevoie de mine, domnu’ Dagg?

Îl urmează pe bătrân și urcă pe veranda răcoroasă. Podeaua din piatră e șlefuită de cât s-a tot călcat pe ea, iar pereții au zugrăveala coșcovită. Se apropie de ușă și privește în încăperea întunecoasă. Nu aude decât scârțâitul balamalelor stricate ale unei plase împotriva insectelor.

— Domnu’ Dagg?

Îl izbește un miros oribil, de sudoare stătută și legume fierte – varză și napi și încă ceva, dar nu își poate da seama ce arome.

Își mută greutatea de pe un picior pe altul și dușumeaua scârțâie sub el. Aude apoi bocănit de baston. Bătrânul apare din penumbră, cu ochii lui lipsiți de culoare și de vedere. E tras la față, pământiu, și are niște cearcăne închise la culoare, verzui. Masca de oxigen, cu tubul ei transparent, îi atârână, liberă, la gât.

Bătrânul Dagg trece pe lângă Adam, se șterge cu dosul mâinii la gură și își drege vocea. Croncănitul ce urmează nu prevestește nimic bun.

— Îmi iei și pielea de pe mine, băiete.

Scoate o bancnotă îngălbenită din portofelul deschis.

— Da’ ce crez’ tu, că poți jecmăni un om bătrân?

Răsuflarea îi miroase a diluant.

— Nu, domnu’.

Bătrânul își întoarce capul într-o parte, de parcă ar fi un câine care ascultă zgomote îndepărtate. Rămâne nemișcat. Adam aude și el vuietul înăbușit. Privește în zare și vede o dâră alburie și minusculul licăr metalic al unei rachete solare.

— Te pregătești pentru Cursă? îl întreabă bătrânul.

— Da, domnu’, îi răspunde el, în timp ce urmărește, în depărtare, cum se ridică racheta în văzduh.

— Da, domnu’, nu, domnu’, trei saci plini, domnu’. Altceva nu poți și tu să spui?

Adam se uită la el:

— Nu, domnu’.

Ochii înroșiți ai Bătrânului Dagg sunt plini de urdori. Oare o vedea ceva, își zice Adam în sinea lui. Poate doar umbre. Contururi.

— Și nu ți-e frică? mai întreabă bătrânul.

— Nț!

Bătrânul Dagg rânjește:

— O să-ți fie, ascultă-mă ce-ți spun. O să-ți fie.

Își masează gâtul și își înclină capul într-o parte. Băiatul aude trosnetul oaselor.

— Puști d-ăștia ca tine am mai văzut eu destui. Toți sunteți la fel. Crez’ că locul tău nu-i aici, cu cei Lăsați în urmă. Socotești că ar trebui să fii acolo sus, cu Supraveghetorii. Da’ să știi că n-ai dreptate.

Adam nu răspunde.

— Îți închipui cumva că-i mare lucru de capu’ tău? Că știi *cum* poți câștiga?

Băiatul ridică din umeri:

— Cred că am o șansă.

— Aiurea! Habar n-ai de nimic! Și nici de ce a fost înainte.

— Știu că lucrurile stăteau altfel.

Bătrânul dă din cap, dar nu în semn de aprobare.

— E puțin spus că stăteau altfel. Câte primăveri ai? Paisprezece?

— Cincisprezece.

— Pfui! Aveam și eu păr pe cap când eram de vârsta ta. Porcăria asta de cer toxic! Moșu-meu a trăit 60 de primăveri în cap, dacă poți crede. Da' nici el, nici vreunul dintre noi nu a avut destule parale ca s-o șteargă pe Baza Spațială.

— Poate c-ar fi trebuit să învețe să conducă motocicleta. Ar fi putut câștiga un bilet.

Pe fața Bătrânului Dagg apare o grimasă. Trece pe lângă Adam târșâindu-și picioarele. Cu dreapta trage după el un cărucior din fier în care se află butelia de oxigen. Seamănă cu o bombă tubul ăsta argintiu plin de zgârieturi, cu partea de jos vopsită în roșu și cu robinetul pentru oxigen din vârf. Bătrânul își ridică fața către cer, dându-și capul pe spate, freamătă din nări și adulmecă în aer. Apoi se întoarce într-o parte și scuipă.

— Vine ploaia.

Adam se uită la cer, care e mohorât și cețos. Dar nici vorbă de ploaie. Pesemne că bătrânul a luat ceva la bord. Nici urmă de nori de furtună. Doar dâra albă de fum, ca o dungă de cretă, care stă mărturie pentru lansarea rachetei.

Bătrânul întinde mâna. Bancnota îngălbenită flutură între cioturile degetelor lui murdare. Doar de biletul ăsta mai are nevoie Adam pentru a se înscrie în Raliu. Biletul care îi va permite să își ia și el zborul. Îl înșfacă fără să stea pe gânduri, cu o mână tremurândă, și îl îndeasă în buzunarul din spate, înainte să i-l sufle vântul.

Bătrânul Dagg își pune masca de oxigen și se chinuie să inspire. Adam se uită insistent la picăturile de condens care se preling pe plasticul transparent. Urmărește buzele bătrânului, care aspiră aerul

tulbure. Când își dă jos masca, în privirea lui se distinge o nuanță nouă. Poate o notă de tristețe. Se întoarce și se îndreaptă șchiopătând către ușă. Roțile căruciorului pentru masca de oxigen scot un scârțâit sinistru.

— Nu îmi urați noroc? strigă Adam în urma lui.

Bătrânul se întoarce din pragul ușii:

— Noroc?

Își ridică privirea spre cer și clatină din cap:

— Ce trebuie să fie, aia o să fie. Tu nu poți face chiar nimic în legătură cu asta.

Adam se suie pe motocicletă, își fixează ochelarii la ochi și masca de gaze pe gură. Scoate banii din buzunar și îi mută într-un locaș secret din gheată, ascuns în toc. Apoi răsucesce manșonul de accelerație, iar mâinile resimt vibrația. Îi place la nebunie senzația asta.

Când e pe motocicletă, totul i se pare altfel. Doar atunci se simte cu adevărat liber.

Motorul începe să toarcă. Rafalele calde ale vântului de vest îi șfichiuiesc fața. Soarele îl arde pe ceafă. Toate gândurile despre Bătrânul Dagg cel nebun se risipesc.

O ia pe cărarea de-a lungul lacului. Trece pe lângă coliba părăsită a tăietorului de lemne și coboară prin pădurea de cedri arsă, până la vechiul ponton. E drumul pe care îl alege întotdeauna în zilele cu arșiță, cum e și acum, când aerul e plin de praf și totul se mișcă, parcă, cu încetinitorul.

Totul, în afară de motorul lui.

Longthorn e o frumusețe. O mașinărie-minune.

La drum întins devine mai zveltă, diminuând forța de frecare a aerului în folosul vitezei. Când întâlnește obstacole de pământ, datorită unui sistem ingenios de schimbare a vitezei se cambrează,

lucru care îi permite un mai bun control asupra ei. Motocicleta își ia puterea de la elementele din natură, cum sunt vântul și soarele, absorbind și stocând energia prin conductele de ventilație și panourile solare, prin concentratori și senzori fotosensibili. Ecranul de pe bord, încadrat în ghidon, e prevăzut cu un indicator care arată nivelul de încărcare cu energie și un altul care semnalează creșterile bruște de energie, provocate de o rază mai puternică de soare, de o intensificare a vântului sau chiar de o simplă mișcare.

Sunt perfect sincronizați, el și motocicleta lui. Îl simte, se hrănește din mișcările lui.

Dacă vrea să evite un obstacol și virează, motocicleta înregistrează acțiunea, o *învață*. Și, în momentul în care se apleacă din nou într-o parte pentru un viraj foarte strâns, motorul e cu un pas înainte și îi anticipează intențiile, pentru a-l proteja și a-i salva viața. Iar el primește de la motor întotdeauna același lucru. Rezistență. O hotărâre rece. Frank l-a sfătuit să nu conducă niciodată foarte mult timp. O astfel de duritate ar putea prelua controlul. L-ar putea acapara și distruge.

Aruncă o privire către ecranul de pe bordul motocicletei.

Cronometrul digital e fixat pe numărătoare inversă. Mai sunt doar 41 de ore.

Indicatorul pentru nivelul de încărcare arată șapte liniițe care licăresc. Capacitatea maximă de încărcare. Care îi ajunge pentru încă șapte sau opt ore de drum, în funcție de felul în care conduce și de destinație. Motocicleta își va purta protejatul până la căderea întunericului, când, odată ce soarele va fi apus, iar vântul va fi conținut, va începe să piardă din energie.

Dar noaptea e încă departe. Deocamdată, arșița e atotputernică.

Conduce după cum îi spune instinctul lui ascuțit. Un soi de al șaselea simț. Ar putea pilota și cu ochii închiși, într-atât de bine își cunoaște motorul.

Schimbătorul de viteze păcăne și apoi anclanșează, iar Adam simte o rezistență în amortizoare la coborârea unui deal. Motocicleta înaintează un pic cam smucit. Are nevoie de niște reglaje.

Longthorn nu e o motocicletă nouă. Nici pe departe. De la tată la fiu, de la frate la frate, de la mamă la fiică – motocicletele se moștenesc în familie, de la o generație la alta. Adam știe că acestea au fost dăruite planetei de către Baza Spațială pe vremea când a fost instituită Cursa și că fiecare motocicletă păstrează un ecou al Riderilor de dinainte – toți de același sânge –, care se estompează odată cu trecerea timpului.

El încă poate percepe în mașinărie ecoul fratelui său. Îl poate *simți*. Și, încă și mai îndepărtată, o altă urmă, a altcuiva. Tata.

Adam accelerează, cu privirea ațintită asupra drumului. Ramurile golașe ale copacilor îi indică direcția, iar el o urmează, ca în transă. Așa se simte când e pe motocicletă. Într-o stare de *maximă concentrare*. Ca într-o altă dimensiune. Locul în care merge de fiecare dată când își conduce motorul. Drumul e un tunel, iar el plutește prin el, complet detașat de toate.

E liber. Eliberat din acel loc lipsit de viață.

Cauciucurile au o aderență bună pe asfaltul alb, brăzdat de crăpături, care i se întinde înainte. O apucă pe un drum pietruit. Se înscrie pe o pistă cu urme de roți. O cunoaște pe dinafară. Piatră cu piatră. Și fiecare viraj. Mătură pista în mare viteză, se ridică pe roata din spate și se repede înspre cioturi de copaci. În ultima clipă, virează. Cauciucurile scot scânteii când frânează. Apoi ia un viraj în trombă și țâșnește înspre ponton. O singură mișcare greșită și ar ajunge în tufișuri.

Începe să simtă miros de nămol, iar aerul devine într-o clipă mai răcoros. E Lacul Blackwater.

Se gândește la banii ascunși în tocul ghetei și simte cum este cuprins de o înfrigurare nestăpânită. Dar apoi gândul îi fuge la Frank.

Și la Sadie. Frumoasa, ferma și primejdioasa Sadie. Îl încearcă o senzație cu totul diferită. O durere difuză în stomac.

Vinovăția.

E liber. Dar, de fapt, nu e deloc liber.

Se dezbracă până la chiloți, își împătorește hainele și le așază pe iarba uscată. Se oprește la capătul pontonului și privește apa întunecată. Știe ce zace ascuns sub luciul apei. Cu toate astea, începe să alerge înspre ea. Trage o gură de aer și sare, cu picioarele înainte.

Frigul îl cuprinde în ghearele lui reci. Își astupă nasul cu degetele pentru a egaliza presiunea, apoi se îndoaie de mijloc și se scufundă în apă. În undele liniștite și cenușii, în care plutesc în derivă alge verzi.

Frank l-a învățat să înoate. A folosit metoda dură. L-a apucat de o mână și de un picior, l-a balansat de câteva ori în aer... și i-a dat drumul. Adam își aduce bine aminte senzația. Acea panică disperată pe care a simțit-o apăsându-i pieptul. Apa intrându-i în gură, în nări. Mișcările dezordonate din mâini și din picioare. Lovituri, smucituri, țipete. A reușit, nici el nu știe cum, să ajungă înapoi pe mal, iar fratele lui stătea și se uita la el cum încearcă să tragă aer în piept. Adam a refuzat să vorbească cu el câteva săptămâni, după întâmplarea asta.

Acum plutește în voia apei, cu brațele depărtate de corp, rotindu-și capul. Dacă ar putea, s-ar scufunda până pe fundul apei. Până jos, pe patul lacului. Îl poate distinge printre picioarele lui albicioase, inaccesibil, abia întrezărit, asemenea conturului unui corp în întuneric. Ca o nălucă. Un fior de gheață îi străbate trupul. Mai rece decât apa.

Frank l-a avertizat. I-a spus să nu se mai întoarcă niciodată. Dar, dacă nu voia să-l știe venind la lac, n-ar fi trebuit să-l învețe să înoate.

Din nas îi ies bule. Simte o mișcare în apă și se întoarce. Repede. Inima îi bate cu putere. Își ia avânt și se răsuțește la 180 de grade.

E singur.

Senzația de arsură din plămâni e cumplită.

Poate simți cum crește în el Întunericul.

Îi urcă prin picioare. Pulpele îi amorțesc. Vede pete gălbui. O durere ascuțită îl săgetează la ceafă. Se simte obosit. Extenuat. Pleoapele îi cad, grele.

Nu! Dacă leșin acum, am mierlit-o. La fel ca tata.

Privește fix spre suprafața unduitoare a apei. Se scutură de aceea stare de imobilizare. Începe să urce înspre suprafață cu mișcări lente și constante ale picioarelor. Țâșnește din apă într-o ploaie de stropi și răsuflă greu. Își ridică mâinile și își înalță strigătul către cerul păcios, către soarele alb, cu haloul lui multicolor în lumina tulbure.

Atunci îl zărește.

La început, doar o siluetă abia deslușită. O umbră.

Care se dovedește apoi a fi un băiețandru. Care stă pe vine și se uită la motocicletă *lui*.

— E motorul tău? Îl întreabă puștiul pe un ton indiferent.

Își ține capul plecat, ochii îi sunt adumbriți.

Adam clipește și își șterge ochii de apă. Privește înspre traseul Cursei, printre siluetele copacilor. Apoi aruncă o privire înspre gheata în care își ține ascunși banii.

— Cin' vrea să știe?

Puștanul se mută de pe un călcâi pe altul și se uită la el:

— Nu-s decât eu pe aici.

Adam estimează că e cam de vârsta lui. Poate cu una-două primăveri mai mare. Să tot aibă vreo 17 ani. Bronzat bine, cu ochi de țăcănit, galbeni ca ai unui lup, ageri și circumspecți. Iar la baza craniului, în spatele urechii stângi, se zărește un tub de metal.

Adam simte cum i se încleștează fălcile. Panica i se cuibărește în măruntaie.

Un Rider de Circuit.

— E mișto motorul.

— Știu. E-al meu.

Sunt un tâmpit. Ar fi trebuit să fiu atent.

Adam încearcă să iasă la liman, se străduiește să pară în largul lui.

— Cine ești?

— Mi se zice Kane, răspunde celălalt și se ridică în picioare.

Poartă un combinezon de pilot negru, uzat pe la cusături. E înalt. Cam 1,80 metri. E bine făcut, cu umerii lași. Are un chip frumos, cu trăsături regulate... dacă nu ar fi cicatricea urâtă care îi taie obrazul de la colțul gurii până la ochi. Adam se întreabă cum s-o fi ales cu această amintire îngrozitoare și cum o fi arătat înainte.

Ochii lui Kane sunt indescifrabili. Ochi căroră nu le scapă nimic și care ascund totul.

— Kane și atât? Nimic altceva? întreabă Adam.

— Nimic.

— Ești din Monument?

— Nț.

— Din Providence?

— Nici!

Adam șovăie. Nu prea mai știe alte orașe.

— Ce faci aici?

Kane își deschide fermoarul de la combinezon și îl trage în jos pe brațe.

— Am venit să-not.

Adam îl urmărește cum își scoate, pe rând, ghetetele.

— Asta-i locul meu de scăldat.

Kane își aruncă grămadă combinezonul și își azvârle chiloții.

— Trăim într-o lume liberă, nu?

Stă gol-pușcă la marginea pontonului.

E zvelt, numai fibră, iar pielea îi e arsă de soare. Părul negru – la fel ca al oricărui alt Rider pe care îl văzuse Adam vreodată – e tuns foarte

scurt. Dar nimic neobișnuit aici. Ceea ce-l evidențiază și-l face să fie unic sunt ochii lui de culoarea chihlimbarului. Și cicatricile. E tot numai răni și tăieturi. O sutură urâtă, de mult cicatrizată, îi brăzdează umărul. O alta se întinde pe partea stângă a abdomenului, sub coaste. Însă nici pic de cerneală. Nu are tatuaje grosolane.

E un singuratic. La fel ca Adam.

Kane se uită înnegurat la strălucirea apei. În această privire e ceva ce îi dă fiori lui Adam. Felul în care se încruntă, amenințător, la suprafața calmă a lacului, de parcă apele lui întunecate i-ar fi pricinuit o nedreptate, iar el a venit să se răzbune.

— Cât de jos coboară? întreabă el.

Adam îl privește.

— Până pe fundul lacului, presupun.

Kane zâmbeste.

— E adânc?

— Destul de adânc.

Kane privește cu atenție suprafața apei. Fața lui – cu ochii gălbui, pomeții înalți și bărbia colțuroasă – e de o frumusețe neliniștitoare, intimidantă. În ciuda cicatricii. Poate tocmai din cauza ei.

— Scufundă-te și ai să vezi, îi spune Adam. Te provoc.

Kane se întoarce și o apucă înapoi pe ponton. Spatele îi e brăzdat de cicatrici.

Adam scuibă apă și râde.

— Care-i treaba? Ți-a pierit curajul?

Dar e un râs forțat. Dă încet din mâini ca să se mențină la suprafață și simte cum panica pune stăpânire pe el. Nu are de ales, trebuie să riște. Trebuie să arate că nu se teme.

Păstrează-ți calmul. Nu te pierde cu firea.

Pontonul duduie, iar scândurile trosnesc. Kane se apropie cu pași grei, în goană. Sare în apă de pe marginea pontonului. Plonjează drept

peste Adam – o străfulgerare de piele arămie –, apoi un sunet ca de vârtej, fără niciun strop de apă, și apa întunecată îl înghite.

Adam execută o mișcare de rotire. Nici urmă de Kane.

Trage o gură de aer și se scufundă. Caută prin turbureala sedimentelor, dar nu poate distinge nimic. Iese la suprafață și urcă treptele pontonului, șiroind de apă. Stă pe margine, cu mâna între picioare, dârdâind de frig. Suprafața apei se învolutează și se vâlurește, apoi redevine, încet, netedă și liniștită.

Nicio mișcare.

2.

Vineri, 1, ora 14:15

– 40 de ore

Cât timp își poate ține cineva respirația? Un minut?

Adam verifică banii ascunși în tocul ghetei. Sunt acolo. Își trage blugii pe el și se așază pe marginea pontonului, bălăbănindu-și picioarele goale. Nimic nu perturbă calmul de la suprafața apei. Nici măcar niște bule de aer. De fiecare dată când se cronometrează, nu reușește să scoată mai mult de 45 de secunde.

Se uită la ceas. E o vechitură pe bază de energie solară – dar încă merge. Își scutură încheietura. Două minute.

Și-a ținut respirația două minute. Adam se ridică în picioare. Greața îi răscalește măruntaiele. Nu poate vedea nimic sub luciul apei. Absolut nimic.

Se plimbă încolo și-ncoace, întrebându-se ce-ar trebui să facă. Dar nu face nimic. Așteaptă. N-ai zile multe în Blackwater dacă îți pui capul pentru altul. Mai ales nu pentru un străin. Pentru nimeni.

Pe cer au apărut nori, iar apa e acum și mai întunecată. Seamănă cu petrolul.

Poate s-a încălțit în alge și nu se poate desprinde. Poate că se zbate acolo, jos, și dă din picioare.

Apoi suprafața lacului erupe și o siluetă țâșnește din apă.

Kane găfâie și își agită pumnul în aer. Ochii lui gălbui au o strălucire sălbatică și sfidătoare. Printre degete i se scurge un nisip alburiu, care alunecă de-a lungul antebrațului.

Adam se apropie de margine și privește în jos.

— Imposibil să fi ajuns până pe fund.

Kane aruncă nisipul din pumn. Acesta se lovește de treptele pontonului, alunecă în lac.

— Și cum îți explici atunci nisipul din pumn?

— Îl aveai cu tine.

— Mă faci trișor?

— Nimeni nu poate ajunge până la adâncimea aia.

Kane ridică din umeri.

— Eu am ajuns. Nisipul e dovada.

E calm. Stăpân pe sine. Respiră liniștit. Nu e deloc agitat în urma scufundării în lacul întunecat.

Adam se apleacă înspre el și îi întinde mâna, cumva împotriva propriei voințe.

— Mă cheam' Adam.

E un gest prostesc, o știe și el, dar e prea târziu să își mai retragă mâna. Iar când Kane nu-l bagă în seamă și începe să urce treptele pontonului ca să iasă din apă, Adam se simte ca un idiot. Simte că îi iau foc obrazii când Kane îl atinge în trecere, complet gol.

Îl urmărește cum pășește apăsător pe ponton, lăsând urme umede de tălpi, care dispar pe dată. Kane își trage pe el combinezonul negru și se întinde. Are ceva primejdios în el. Poate că felul în care se mișcă – are un mers ușor, e agil și puternic. Ori, poate, vânătăile și cicatricile de pe trupul lui.

Cu speranța că nu va băga de seamă felul în care îl examinează, Adam se apropie de motociclete.

— Conduci un Drifter.

Kane dă din cap fără să se întoarcă, în timp ce își încălță ghetete.

Motocicleta lui e ușoară și puternică. Elegantă. Construită pentru viteză. Nimic nu se compară cu un Drifter. Nicio altă motocicletă nu o poate întrece pe teren plat și e capabilă să genereze o accelerație uriașă,

asemenea unei rachete. Adam observă urme de sudură. Motocicleta e plină de zgârieturi și de șanțuri. E obișnuită cu drumuri lungi și grele. Dar nimeni nu are o motocicletă nouă.

Adam îi admiră liniile.

— Alea făcute acum de Baza Spațială nu mai-s așa.

— Asta-i sigur.

— O ai de la tac-tu?

— Nț!

— De la vreun frate ori soră?

— Nici.

— Atunci de unde-o ai?

Kane face un pas către el.

— De la cineva care nu mai are nevoie de ea.

Pe Adam îl cuprinde din nou o senzație de panică.

— Cum așa?

— Și-a rupt șira spinării când a aterizat după o săritură grea.

Kane se apleacă să culeagă o piatră netedă. O aruncă în sus și o prinde iar în mână.

— Se mai întâmplă.

Adam se holbează la el.

— Ai *furat-o*?

Kane neagă din cap.

— Mi-a dat-o el, pân' să moară. Am actu' de vânzare.

— Nu-i posibil. Nu poți conduce motorul cuiva care nu-i de același neam cu tine.

Adam arată către motocicleta lui.

— Numa' cei din neamul Stone pot merge pe Longthorn. Nimeni altcineva.

Kane zâmbește.

— Ba se poate. Trebe numa' să cazi la-nvoială cu ecoul Riderului